

Целу сам ноћ немирна, јер лије поноћна и хладна киша, и капљу сузе са обливеденог дрвећа, и изгубљено и страшљиво пада мирис лаворових шума. Омалокрвила ме нека језа као да се сав дажд у моје жиле слива.

Плаха приморска киша, што не пада у целим, заокругљеним и одвојеним капљицама, него цури у густо нанизаним ђерданима који звече кад се по каменитој земљи разливају.

Сипа хладна и честа, каква може падати само из оних дебело наслојених сивих облака, који сву своју металну расхлађеност дају пари, а они остају смежурани, шупљикави и млаки као трули, наједени сунђер.

О, како и ја осећам ту кишу које сухо, прегрејано и испечено тле не може да се нагута.

Колико сам пута гледала где цури тешка дугуљаста капља низ стабљичицу травке, а тврда земља пуца и пропиње се уз стручак да му отме и посиса воду. И кад капљица застане, и у меком се пазуху листа разлије, жеђу мучена земља стеже биљчицу до бола, и братими ветре да отресу воду, и обећава да ће из њене утољености дахнути жар од кога ће се запалити мокра маховина и процветати алој.

И док је постеља око мене хладна, и руке и ноге ми зебу, по челу и по врату ми клизи врела једна струја, и као да ми говори, тихо и полако, да је дошла из далеког краја, да је успут позлатила жита и оследила воће, и да ме је тражила у пристаништу где уморене и зажарене катарке целу ноћ одишу чежњиви мирис рањених зелених јела.

Матија Бећковић

БОГОРОДИЦА ТРОЈЕРУЧИЦА

Ја ти не дођох, брза помоћнице,
Да би ми одсечену шаку замирила,
Нити да те носим кући, Свемоћнице,
Да би завађену браћу измирила...

Ишчупане су ми руке из рамена,
Кућа раскућена, а браћа поклана,
Па сиђох до свог најдоњег камена
Да себе тражим, Мајко са три длана.

Једино овде, Царице небеса,
На мом језику се моли без застанка,
И не лаже ништа, и не једе меса,
И осам векова пости без престанка.

И кад би ми земљу и језик збрисали,
Све, сем ове стопе на којој сад стојим,
Знам: још се из људи нисмо исписали,
А док тебе има да и ја постојим.